

Гурт ТНМК зіграв рок-версію гімнів України та ЄС

Євромайдан надихає українських артистів на створення нових музичних творів, присвячених подіям у центрі Києва. Так, гурт «Танок на майдані Конго» на репетиції створив цікаву версію «євро-українського гімну», поєднавши два твори і зігравши їх у рок-стилі.

Маша Распутіна переїжджає до Києва

Популярна російська співачка Маша Распутіна вирішила з родиною переїхати в Україну. Артистка вже придивилась елітне житло в її улюбленому Києві. За словами її чоловіка Віктора Захарова, Распутіна закохана в Київ, його архітектуру, іноді приїжджала просто погуляти вулицями.

Брежнєва думками на Майдані

Співачка Віра Брежнєва на Євромайдані в Києві. Артистка зазначила, що підтримує мітингувальників морально. «Я підтримую народ морально. Я думаю, направляю туди всі свої думки. Але я хотіла б підтримати не піснями: більше хотілося б подарувати свою жіночу силу і мудрість, любов тим людям, які провокують якісь заворушення, — сказала Віра. — Хотілося б, щоб був внутрішній спокій. Тому що дуже багато моїх друзів там, на Майдані».

До слова, так само лише думками Євромайдан підтримала і колега Віра Ганна Седокова.

Олександр Балусєв розлучився з дружиною-полячкою

Російський актор Олександр Балусєв, який нещодавно відзначив 55-річний ювілей, розвівся з дружиною Марією та знову став холостяком. Артист рік прихову-

вав розлучення.

Як повідомили близькі Олександра Балусєва, польська журналістка не змогла витерпіти богемиї спосіб життя чоловіка, крім того, пара довгий час жила на дві країни, а на вмовляння переїхати в Підмосков'я Марія погоджувалася важко, проте звикнути до життя в Росії не змогла.

Олександр і Марія були одружені з 1992 року і виховують 10-річну доньку Марію-Анну. Після розлучення Балусєв постійно живе в Росії, проте за першої можливості поспішає до Варшави, щоб побачитися з дочкою.

Галкін і Пугачова похрестили своїх двійнят

Зіркове подружжя охрестило своїх дітей, яким виповнилося три місяці.

Щоб уберегти малюків від спалахів фотокамер, Алла Борисівна та Максим вирішили провести таїнство у своєму маєтку в підмосковному селищі Грязь.

Саме там і відбулися хрестини. Організацією опікувалася сама Примадонна. Серед запрошених — тільки найближчі: Христина Орбакайте з чоловіком Михайлом і дьтками, подруга Пугачової Аліна Рьодель, композитор Ігор Ніколаєв із дружиною, Філіп Кіркоров, подружжя Буйнових і Валентин Юдашкін із жінкою.

Крім того, на хрестинах були представники російської полі-

тичної еліти — віце-прем'єр Ігор Шувалов і голова верхньої палати парламенту РФ Валентина Матвієнко.

Руслана ЛИЖИЧКО:

Ми хочемо змін, і ми їх отримаємо

Почесну нагороду — орден «За інтелектуальну відвагу» — було вручено під час Народного віче «День Гідності» співачці Руслані Лижичко. Вона практично всі тривожні ночі Євромайдану підтримувала мітингувальників зі сцени, а також була поруч із активістами в ніч штурму з 10 на 11 грудня міліцейськими спецпідрозділами. Журналісти «Української правди» зустрілися з Русланою в штабі захисту постраждалих студентів о 18-й вечора. Руслана як метеор бігала по коридорах Будинку профспілок, на ходу відповідаючи на «есемески», віддаючи доручення, обговорюючи плакати, нашивки.

— Чому ви зайнялися саме захистом студентів, а не іншими проблемами Майдану?

— Я не зайнялась, я була з ними весь цей час. Ми змодерували першу ніч просто з нічого. Адже люди вперше вийшли на великий мітинг 24 числа й пішли додому спати. Залишилися ті, які сказали: «Йти спати? Ми ж нічого не добилися. Нам треба стояти, треба показувати свій протест. Спати — це нічого не дасть». Тож ми залишилися, почали

співати українські народні пісні, і так змодерувалася ніч на Майдані. Без політиків, виключно з аудиторії студентства. Бо студентство завжди підтягується на чисту неспровоковану ідею. Студенти чітко знали, що їм потрібна Європа. Все. Вони не розуміють ніяких виправдувань політиків. Зрештою, жодних аргументів, чому Янукович не йде в Європу, ми так і не почули.

— Чому ви взяли все це так близько до серця?

— Я їх тримала кожен ніч, ми якось грілися піснями, рухалися. Якщо так можна сказати, це була така проста студентська атмосфера, коли люди, стоячи, все одно все роблять на позитиві. Було багато масового, організованого, публічного креативу — всі ці кричалки, медежі... Люди виходили, говорили, вони були ораторами...

— Вас захопила й понесла ця хвиля протесту...

— Я пішла за Європою, як і всі. Я розуміла, що це ганьба — просто проігнорувати всіх людей і сказати: «Пішли ви всі нафіг, я собі вирішив отак, тому що мені так захотілося. Тому що я — президент, а ви — ніхто». «Як це ми — ніхто? От ми хто!»

Олег ВИННИК:

Кожна людина сама собі робить бренд

Минулого понеділка з сольною програмою у Луцьку виступав співак і композитор Олег Винник, популярність якого набирає обертів на пострадянському просторі. Він більше відомий у країнах Європи — Німеччині, Австрії, Швейцарії, передусім як талановитий виконавець головних ролей найпопулярніших мюзиклів під сценічним ім'ям Olegg. На концерті у Луцьку Олег Винник зібрав аншлаг, отож публіці його сольна творчість подобається. Музику та слова до всіх пісень, які виконує, він пише сам.

До речі, на відміну від багатьох інших зірок, навіть і меншої величини, Олег усім охочим роздав автографи та зі всіма своїми прихильниками фотографувався. Незважаючи на те, що була пізня година й він явно втомився після концерту і зустрічі з глядачами, артист погодився відповісти на кілька запитань журналіста «Відомостей».

— Багато ваших колег на Євромайдані виступили на підтримку українського народу, яка ваша позиція?

— Я не політична людина, моє діло — співати. Свої думки та переживання я викладаю у піснях. Щоб висловити власну позицію, мені не

На луцькій сцені

потрібно виходити на Майдан і бити себе у груди. У мене є робота, за яку я відповідаю, це мій хрест. Що б не відбувалося в країні, я йду до людей і намагаюся їм подарувати хоч краплю щастя, бо на сьогодні його стає все менше і менше.

— Ви свою творчу діяльність

зосередили у Німеччині. Чому? Там кращі умови для розвитку?

— Ні, так сталося. Коли потрапив на гастролі й уперше побачив мюзикл «Привид опери», то мені дуже захотілося в чомусь такому взяти участь — настільки це було цікаво й феєрично. Адже це не опера й

не оперета, а мюзикл, який у собі поєднує кілька напрямків мистецтва. Відтоді поставив собі завдання — зіграти у тому чи тому мюзиклі одну з головних ролей. Я мріяв про це. Що стосується того, де краще заробляти гроші, то візьмімо такий напій, як кока-кола: не має значення, де він продається, бо це вже бренд. Кожна людина робить сама собі бренд, а в якій країні — це вже як Бог дасть.

— Ви живете зараз у Німеччині?

— На цей момент так. Але все більше та більше часу я віддаю Україні й загалом слов'янським країнам, тому що моя програма спрямована на слов'янський народ. Через концерти й тури я все більше часу проводжу тут.

— Ваші подальші творчі плани пов'язані з Україною?

— Я стовідсотковий українець, який багато років проживає за кордоном, у Європі. Було б неправильно порвати зв'язки з закордоном взагалі, бо багато часу з професійного й особистого життя там проведено. Як на мене, те, де ти проживаєш, великої ролі не відіграє. Для мене головне, де ти будеш помирати. А померти я б хотів у своїй країні.

— А де б ви хотіли, щоб жили ваші діти?

І першими, хто захотів показати, хто ми є, були студенти. Студенти вийшли, показали свій характер. І отримали кийками по голові з побиттям до крові.

— У вас був шок після цього?

— З 2-ї ночі я їх залишила. Вийшла на сцену, кажу: «Подивіться на мій стан здоров'я». І, до речі, я досі так і не виликувалася, постійно ходжу хвора. Кажу: «Відпустіть мене». Бо мені мали робити промивання гаймориту. Кажу: «Я мушу їхати терміново до лікаря, бо в мене піде ускладнення». Лікарі попереджали, що я дуже ризикую своїм здоров'ям, і я мусила поїхати на процедури. Десь о 4:10–4:15 вони почали мені дзвонити: «Руслано, нас б'ють. Що нам робити?». Я чула в телефон ці крики. Одразу виїхала, почала їх збирати по Києву. Вони розбилися по три групи. Я знайшла їх, і ми всі пішли до Михайлівського собору.

— Як вам прийшла ідея піти в Михайлівський собор?

— Я знала, що в церкві ніхто просто не посміє бити людей. Ну, це святиня. Я дуже люблю це місце, у Києві воно моє улюблене, я завжди туди йду молитися. Кажу: «Все, біжимо, там нас просто Бог сховає». І навіть там через півгодини був «Беркут». Уявіть собі, навіть там!

— 2 грудня ви зачитали резолюцію мітингу, наприкінці додали: «Неважливо, яка революція, мені потрібна революція». Чому вам потрібна революція?

— Революція означає, що ми хочемо щось змінити. Революція в цьому разі виглядає не просто стоянням на вулиці: ми хочемо змінити, й ми маємо це змінити. Поки ми не змінимо, у нас буде тривати революція.

— Після Помаранчевої революції ви ходили в політику, були народним депутатом. Що зараз? Ви вдруге кинетеся в цю політичну річку?

— Я повірю в цю революцію вдруге тільки без політиків. І я залишаюся в цій революції без політики.

За матеріалами life.pravda.com.ua

— Не задумувався... Там, де їм буде добре. Багато залежить від батьків: щоб діти почувалися достойно та продовжували свій рід, я думаю, над цим потрібно працювати і віддавати цьому все своє життя.

— Сьогодні ви виконали душевну пісню про батьків. Ви часто буваєте у них (Олег Винник народився 1973 року в Черкаській області. — Авт.)?

— Мені дуже прикро, проте нечасто. Ми зідзвонюємося щодня, але бачимося рідко. Тому й з'явилася ця пісня. До речі, написана вона в Німеччині, як і решта.

Людмила ШИШКО

■ ДОВІДКА

Справжнім проривом, який закріпив за Олегом статус зірки, став мюзикл «Знедолені» за однойменним романом Віктора Гюго. Тоді він блискуче зіграв одну з найскладніших ролей світових мюзиклів — роль Жана Вальжана, завдяки чому його було визнано «Новим грандіозним голосом 2003 року». Роботу на сцені артист поєднує зі зйомками в кіно- і телепроектах. Зокрема, він зіграв головну роль у серіалі «Наш Чарлі», який транслюється у 80 країнах протягом 10 років.